

BÂCİYYE

(الباجية)

**Ebü Saîd Halef b. Ahmed
el-Bâcî et-Temîmî'ye**
(ö. 628/1230-31)
nisbet edilen bir tarikat
(bk. TARİKAT).

BÂCÛRÎ

(البجوري)

**İbrâhîm b. Muhammed
b. Ahmed el-Bâcûrî**
(ö. 1277/1860)

**Ezher şeyhlerinden,
Mısırlı fıkıh ve kelâm âlimi.**

Mısır'ın Menûfiye bölgesindeki Bâcûr köyünde 1198'de (1783) doğdu. İlk öğrenimini babasının yanında yaptıktan sonra tahsiline Ezher'de devam etmek üzere Kahire'ye gitti (1797). Bir yıl sonra Fransızlar burayı işgal edince Cize'ye geçerek bir müddet orada kaldı. İşgal sona erince Kahire'ye dönüp Ezher'deki öğrenimini sürdürdü. Devrin meşhur âlimlerinden Muhammed el-Emîr el-Kebîr, Abdullah eş-Şerkâvî, Muhammed el-Fedâîl ve Hasan el-Kuveysinî'nin derslerine devam etti. Zeki bir öğrenci olan Bâcûrî kısa sürede arkadaşları arasında kendini gösterdi. Daha sonra Ezher'de ders vermeye başladı ve 1847'de ölümüne kadar devam edecek olan Ezher şeyhliğine tayin edildi. Bu görevi sırasında bir yandan da öğretim ve telifle meşgul oldu. Derslerine Mısır Valisi Abbas Paşa'nın da dinleyici olarak katıldığı söylenir. Bâcûrî Kahire'de vefat etti.

Eserleri. Akaid, fıkıh, mantık, siyer, sarf-nahiv ve beyân ilimlerine dair çeşitli eserlere yazdığı şerhlerle meşhur olan Bâcûrî'nin ilmi dirayetini az sayıda ki teliflerinden ziyade bu şerhlerde görmek mümkündür. Çalışmaları sırasında daha çok Osmanlı dönemine ait kaynaklardan faydalanmış, eserlerinde kelâm-la tasavvufu birleştirerek keşf ve ilhamı da önemli bir bilgi kaynağı kabul etmiştir. Çoğu yayımlanmış ve bir kısmı uzun yıllar Ezher'de ders kitabı olarak okutulmuş olan eserleri şunlardır:

1. *Risâle fi'l-'akâ'id*. On altı sayfadan ibaret olan bu eser *Risâle fi'l-ke-lâm*, *Risâle fi 'ilmi't-tevhîd* adlarıyla da bilinir (Bombay 1274; Kahire 1289). 2. *Tuhtetü'l-mürîd 'alâ Cevhereti't-tevhîd*. İbrâhîm el-Lekânî'ye ait *Cevhere-*

tü't-tevhîd adlı manzum akaid risâlesinin şerhidir (Kahire 1279; Bulak 1293). 3. *Tahkîku'l-makâm 'alâ Kifâyeti'l-'avâm fi mâ yecibü 'aleyhim min 'ilmi'l-ke-lâm*. Hocası Muhammed el-Fedâîl'in *Kifâyeti'l-'avâm* adlı akaide dair eserine yaptığı hâşiyedir (Bulak 1285; Kahire 1298). 4. *Hâşiye 'alâ Şerhi's-şugrâ*. Senûsî'nin akaide dair el-'Akîdetü's-şugrâ'sına kendisinin yaptığı şerhin hâşiyesidir (Bulak 1283). 5. *Hâşiye 'alâ Mu-kaddimetü's-Senûsiyye* (Kahire 1304). 6. *Hâşiye 'alâ Risâleti'l-Fedâîl fi kelimetü't-tevhîd* (Kahire 1301). 7. *et-Tuhtetü'l-hayriyye*. Şâfiî âlimlerinden Abdullah b. Bahâeddin eş-Şinsevri'nin *el-Fevâ'idü's-Şinsevriyye* adlı şerhine ait bir hâşiyedir. Dört mezhebin ferâize dair görüşlerini ihtiva eden kitap defalarca basılmıştır (bk. Serkis, I, 508). Asıl metnin İbnü'l-Mütefennine'nin *er-Rahbiyye* adlı manzum eseridir (a.g.e., I, 928). Eser J. D. Luciani tarafından *Traité des Successions Musulmanes* adıyla Fransızca'ya çevrilerek Paris'te yayımlanmıştır (1890). 8. *Hâşiye 'alâ Şerhi İbn Kâsım el-Gazzî 'alâ metni Ebî Şüca'*. Ebü Şüca'a ait *et-Takrîb* adlı esere Muhammed b. Kâsım el-Gazzî tarafından yapılan *Fethu'l-kerîb* adlı şerhin hâşiyesidir. Şâfiî fikhına dair olan kitap Bulak (1273) ve Kahire'de (1303) yayımlanmıştır. Eser E. Sachau'un *Muhammedanisches Recht* adıyla yaptığı Almanca tercümeyle birlikte de basılmıştır (Berlin 1897). 9. *Hâşiye 'alâ Muhtasari's-Senûsî*. Mantiğa dairdir (Kahire 1292). 10. *Hâşiye 'alâ metni's-Sülleml-i'l-müevnâk*. Ahdarî'nin mantığa dair eserinin şerhidir (Kahire 1282). 11. *Hâşiye 'alâ metni'l-Bürde*. Bûsîrî'nin meşhur kasidesine yaptığı hâşiyedir (Kahire 1304). 12. *el-Mevâhibü'l-ledünniyye 'ale's-Şemâ'ilü'l-Muhammediyye*. Tirmizî'nin *Şemâ'ilü'n-nebî* adlı eserinin hâşiyesidir (Kahire 1301; Bulak 1302). 13. *Hâşiye 'alâ Mevlidi's-şeyh Ahmed ed-Derdîr*. Siyere dairdir (Kahire 1301). 14. *Fethu'l-habîrî'l-laîf bi-şerhi metni'l-Terşîf*. Abdurrahman b. İsa el-Mürşîdî'nin sarfa dair olan eserinin şerhidir (Kahire 1310). 15. *Fethu rabbi'l-berîyye 'ale'd-Dürretü'l-behiyye fi nazmi'l-Âcurrûmiyye*. İbn Âcurrûm'un nahve dair olan *Mu-kaddimetü'l-Âcurrûmiyye*'sinin nazma çevrilmiş şekline yapılan şerhtir (Kahire 1302). 16. *İs'âd 'alâ Bânet Sü'âd* (Kahire 1302). 17. *Hâşiye 'alâ metni's-Semer-kandiyye*. Ebü'l-

Kâsım b. Bekir el-Leysî es-Semer-kandî'nin istiareye dair *er-Risâletü's-Semer-kandiyye* adlı eserine yaptığı hâşiyedir (Kahire 1324).

Bunların dışında kaynaklar Bâcûrî'ye henüz basılmamış olan şu eserleri de atfederler: *ed-Dürü'l-hisân 'alâ Fet-hi'r-rahmân fîmâ yahşulü bihi'l-İslâm ve'l-İmân* (Mürtezâ ez-Zebîdî'nin *Fethu'r-rahmân* adlı eserinin şerhi); *Fethu'l-hamîdî'l-mecîd bi-şerhi Hülâşatü't-tevhîd* (Ahmed ed-Derdîr'e ait *Hülâşatü't-tevhîd* adlı eserin şerhi); *Hâşiye 'alâ Şerhi'l-'Akâ'id* (Teftâzânî'nin *Şerhu'l-'Akâ'id*'ine dair hâşiye); *Fethu'l-kerîbi'l-mecîd bi-şerhi Bidâyetü'l-mürîd fi 'ilmi't-tevhîd* (Sâlih es-Sibâî'ye ait eserin şerhi); *Ta'lik 'alâ Tefsîri Fahreddîn er-Râzî* (Fahreddin er-Râzî'nin *Mefâtihu'l-gayb* adlı tefsiriyle ilgili açıklayıcı notlar); *Minehu'l-Fettâh 'alâ dav'î'l-mişbâh fi ahkâmî'n-nikâh*; *Tuhtetü'l-beşer 'alâ Mevlidi İbni Hacer* (İbn Hacer el-Heytemî'nin siyere dair olan *Mevlidü'n-nebî* adlı eserinin şerhidir; *Hediyetü'l-'ârifîn*, I, 41-42; *Şüyûhu'l-Ezher*, s. 26).

BİBLİYOGRAFYA :

Serkis, *Mu'cem*, I, 318, 507, 508, 928, 1044-1045; Brockelmann, *GAL*, II, 487; *Suppl.*, II, 335, 741, 744; *Hediyetü'l-'ârifîn*, I, 41, 42; *İzâhu'l-meknûn*, I, 244, 247, 258, 268; II, 54, 163, 448, 576, 603; Ziriklî, *el-A'lam*, I, 66; Kehlâle, *Mu'cemü'l-mü'ellifîn*, I, 84; Ronart, *CEAC*, s. 82; Halil Mardem Bey, *A'yânü'l-ker-nî's-sâliş 'aşer*, Beyrut 1977, s. 160; G. Delanoue, *Moralistes et politiques musulmans dans l'Égypte du XIXe siècle (1798-1882)*, Kahire 1982, I, 109-118; II, 588-592; *Şüyûhu'l-Ezher* (nşr. Vezâretü'l-'ilâm), Kahire, ts., s. 25-26; Th. W. Juynboll, "Bâcûrî", *IA*, II, 191; a.mlf., "Bâdjû-rî", *EI²* (İng.), I, 867; a.mlf., "Bâcûrî", *UDMI*, III, 856.

AHMET SAİM KILAVUZ

BÂD-ı HEVÂ

(باد هوا)

**Osmanlılar'da Tanzimat'a kadar
zuhurata bağlı olarak
alınan vergilerin genel adı.**

Farsça bād (rüzgâr) ve Arapça hevâ (hava) kelimelerinden meydana gelen bir tamlama olan bād-ı hevâ zamanla konuşma dilinde bedavaya (karşılıksız) dönüşmüştür. Kelime bir Osmanlı maliye terimi olarak ne zaman tahakkuk edip tahsil edileceği belli olmayan (zuhurata bağlı) bazı resimleri ifade etmek için kullanılmıştır. Ayrıca bunun yerine tahrir

defterlerinde aynı anlama gelen Arapça *tayyârât* kelimesine de rastlanır.

Bâd-ı hevâ kapsamı içine giren resimlerin kaynağı örfettir. Ancak verasetle ilgili vergiler bunların içine katıldığında şer'î vergi vasfını da kazanır. Mufassal tahrir defterlerinde şehir, kasaba, köy, mezraa veya cemaat gibi sayım ünitelelerine ait gelirlerin dökümü verilirken genelde bu gelirlerin en son kalemini bâd-ı hevâ oluşturmaktadır. Diğer gelirlerin tahsil vakti ve mevsimi belli olmasına rağmen bâd-ı hevânınki belirtilmez.

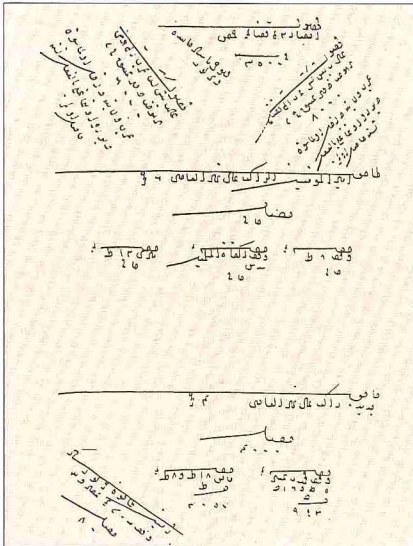
Kaynaklarda bâd-ı hevâ ya doğrudan doğruya veya bunun başına "mahsûl-i ..." kelimesi getirilerek kaydedilmektedir. Ayrıca bâd-ı hevâ defterde tek başına yazıldığı gibi birçok resimle birlikte de geçmekte, bundan dolayı başlı başına bir resim anlamı da vermektedir. Halbuki kanunnâmelerde bu terimin birkaç çeşit resim için kullanılan genel bir ad olduğu açıkça görülmektedir. Bu duruma genel mahiyetteki kanunnâmelerde işaret edildiği gibi bazı sancak kanunnâmelerinde, meselâ Mora kanunnâmesinde, "Resm-i arûs ve cürm ü cinâyet ve ev tapusu ve hâricten gelip kışlar olsa tütün resmi ve deştibânî, bu cümlesine bâd-i hevâ derler" (Barkan, s. 332) şeklinde bir tarife rastlanır. Bununla beraber tahrir defterlerinde "hâsıl" kısmında (gelir kalemleri) bunlarla aynı yerde ve aynı başlık altında daha başka, fa-

kat mahiyet itibarıyla aynı durumda olan birkaç resim daha sayılmaktadır. Nitekim Humus'un vergi gelirleri sayılırken, "beytûlmâl ve mâl-ı gâib ve mâl-ı mefkûd ve yava ve kaçgun, bâd-ı hevâ ve cürm ü cinâyet ve resm-i arûsâne ve ri-yâset-i asesiyye" birlikte geçmektedir. Burada bâd-ı hevâ çeşidinden olan bu resimler farklı kimselere tahsis edildiklerinden ayrı ayrı gösterilmiştir. Sayılan bu vergilerin hiçbirisi bâd-ı hevâ tarifi içinde kanunnâmelerde yer almamakla birlikte burada zikredilmiştir. Öte yandan bâd-ı hevâdan sayılmayan ri-yâset-i asesiyye de mirlivâya tahsis edildiği için diğerleriyle birlikte bir araya getirilmiştir.

Bâd-ı Hevâ Türünden Resimler. 1. Cürm ü Cinâyet. Kısaca *cerîme* de denir. Bunlar, sövme ile adam öldürme arasında, ceza kanunnâmelerinde belirtilen çeşitleri için, bir af durumunda gösterilen miktarda paraya çevrilebilen suçlardır. Aidyetlerini suçluyu yakalayan kimse ve suçlunun yakalandığı toprağın hukukî statüsü belirler. Has topraklarda, serbest vakıf, zeâmet ve timarlarda bâd-ı hevâ toprak ve vakıf sahibindir; buna subaşı ve sancak beyi karışmaz. Vakıf toprak yanında mîrî toprak da varsa bu defa bâd-ı hevâ devlet adına tahsil edilir. Serbest olmayan timarlarda ise yarısı timar erinin, yarısı da sancak beyinin olurdu. 2. Gerdek Resmi. **Resm-i arûs** veya **arûsâne** de denen bu resim, raiyyet veya sipahi kızlarının evliliklerinde bâki-re kızıdan 60, dul kadından 30 akçe olarak tahsil edilen, duruma göre sipahi ve sancak beyine tamamı veya yarı yarıya paylaşmak üzere tahsis olunan resimdir (bk. ARÛS RESMÎ). 3. Çiftlik Tapusu. Sipahinin, raiyyetin üç yıl üst üste işlemediği toprağını "sâhib-i arz" sıfatıyla belli bir ücret karşılığında, "hakk-ı karâr ve tasarruf"unu tapu vererek başka bir raiyyete vermesi durumunda veya erkek oğul bırakmadan ölen raiyyetin toprağını işleyecek başka raiyyete tapu ile verdiğinde tahsil ettiği resimdir. 4. Ev Tapusu. Sipahinin timarında raiyyetin ev yapması halinde, timar erinin gelirinin ek silmesine karşılık ev yapılan yerin tapusunu verdiğinde tahsil ettiği resimdir. 5. Tütün veya Duhan Resmi. Buna **bacâ resmi** de denir. Bir sipahi toprağında çiftlik tutup ösrünü vermeden yerleşen yörük veya başka bir raiyyetin yılda altışar akçeden ibaret olarak ödeyeceği resimdir. 6. Abd-i Âbık ve Kenîzek Muştu-

luğu. *Kânunnâme*'de bâd-ı hevâ rûsûmu arasında sayılmamakla birlikte bâd-ı hevâ karakteri taşıyan bu resim, kaçan erkek ve kadın kölenin yakalandığı sipahi toprağında sahibi gelinceye kadar takdir edilen günlük nafakası ve bunların yakalandığı toprak statüsüne göre iade edilmesi durumunda alınmaktaydı. Kaçan köleyi yakalayan kimse onu sipahi-sine teslim ettiğinde 20 akçe muştuluk alırdı. Toprağında köle yakalanan sipahiye köle sahibi, bunun bulunduğu yerden gün olarak ifade edilen uzaklığa göre 60 ile 100 akçe olarak takdir edilen muştuluk öderdi. Sipahi yakaladığı köleyi sahibi gelinceye kadar üç ay saklar ve mahkeme bunun için nafaka takdir ederdi. Sipahi bunu da köle sahibinden alırdı. Bu süre içinde sahibi gelmezse köle satılır ve satış bedeli emaneten saklanırdı. 7. Yava (yitik hayvan). Bu resim için de kaçak köle gibi hükmedilirdi. Ancak hayvanlar en çok bir buçuk ay süre ile saklanırdı. 8. **Beytûlmâl, Mâl-i Gâib ve Mâl-i Mefkûd**. Bunlar miras hukuku ile ilgilidir. Mirasçısı bilinmeyen tereke beytûlmâlden sayılır; beytûlmâl mukâtaası mültezimleri, vâris üç aya kadar ortaya çıkmazsa vâsîde tutulan mirasa hazine adına el koyar ve bunu hazineye devrederdi. Ancak mirasçı, tereke beytûlmâlci veya hazinede de olsa mirasçılığını ispatladığı takdirde bunu almaya hak kazanırdı. Mirasçı ülke içinde ise tereke mâl-i gâib, mirasçı başka ülkede olup yeri bilinmezse mâl-i mefkûd hükmüne girerdi. Tereke beytûlmâlciye bir sene bekletildikten sonra bululurdu. Bu üç çeşit miras hakkında, bulunduğu yere ve tutarının 10.000 akçeden az veya çok olmasına göre işlem yapılırdı. Humus sancağında terekenin miktarı ne olursa olsun bu gelir padişah haslarına aitti. Mâl-i gâib, suistimale yol açacak bir mâna taşıdığından kanunnâmelerde, evinden ayrılarak sefere giden bir kimsenin malı anlamına gelmediği açıkça belirtilmiştir. Ayrıca mâl-i mefkûdun da malını emanet koyup daha sonra kendisinden haber alınamayan kimsenin malı olmadığı belirtilmektedir. 9. **Deştibânî**. Kelime olarak "bekçilik" anlamına gelen bir diğer bâd-ı hevâ çeşididir. Sâhib-i arz sıfatıyla gelirini mahsulünden sağlayan timar sahibinin, ekinine hayvan salan veya hayvanını başkasının ekinine sokan kimse-den zararı tazmin maksadıyla tahsil ettiği para cezasıdır.

Humus şehrinde bâd-ı hevâ türünden alınan vergilerle ilgili bir belge (BA, TD, nr. 281, s. 51)

BİBLİYOGRAFYA :

BA, TD, nr. 281, s. 51-52; *Kānunnāme*, Bibliothek Nationale, nr. Turc 85, vr. 141^b; *Kānunnāme-i Âl-i Osmān* (TOEM ilâvesi, nşr. Mehmed Ârif), İstanbul 1329, s. 38-39; Barkan, *Kānunnar*, s. 14, 33, 34, 43, 49, 68-69, 129, 136, 143, 144, 196, 208-209, 216, 233, 234, 245, 247, 263, 271, 311, 317, 331, 332, 339; B. Lewis, "Bād-i Hawâ", *EI*² (İng.), I, 850; a.mlf., "Bād-ı Hevâ", *UDMİ*, III, 868-869.

HALİL SAHİLLİOĞLU

BADAJOZ

(bk. BATALYEVs).

BADALOŞKA

Osmanlılar döneminde
kullanılan bir top çeşidi
(bk. TOP).

BÂDE

(باد)

İlâhî aşk, muhabbet ve
hakikat anlamlarında kullanılan
bir tasavvuf terimi.

"Şarap" anlamına gelen Farsça bir kelime olup mecaz olarak "kadeh" anlamında da kullanılır. Süfîlere göre ruhların yeryüzüne indirilmeden önce Hakk'ın huzurunda toplandıkları *bezm-i elest** kutusal bir işret meclisidir. Ruhlar bu mecliste Allah'ın, "Ben sizin rabbiniz değil miyim?" sorusuna, "Belâ" (evet) diye cevap vermişler (el-A'râf 7/172-173) ve bu şekilde elest bezminde aşk bâdesini içmişlerdir. Bu yüzdendir ruhlar bedenini ifade eden anâsır âleminin bağlarından sıyrılarak yeniden ilâhî âleme ve bezm-i elestteki durumlarına dönmek isterler.

Mürşidler için, "aşk, sevgi ve mârifet dağıtan" mânasına *bâde-fürûş* tabiri kullanılır. Çünkü mürşid çevresindekilere mâna âlemlerinden ilâhî feyiz sunar. Tasavvuf edebiyatında bâde mürşidin tâliplere takdim ettiği aşk, Allah sevgisi, mârifet ve hakikatin özünü, kadeh bu mârifet ve sevgiyi taşıyan kabı, sâkî mürşidi, meyhanedergâhı, sarhoşluk ise aşk, vecd ve sekr halini ifade eder. Bazı süfîler, kıyamet gününde Hz. Ali'nin kevser sâkisi olacağını belirterek ona "bâde-fürûş", "mey-fürûş" ve "hammâr" gibi isimler verirler.

Divan edebiyatında şairler bâdeyi, "bâde-i gülğün", "bâde-i gülfâm", "bâde-i sadsâle" gibi terkip halinde ve "bâde-

nûş", "bâde-hâr", "bâde-perest", "bâde-keş" gibi birleşik sıfat olarak kullanmışlardır. Halk edebiyatında konusu aşk olan hikâyeler "bâdeli âşıkların hikâyesi" adıyla anılır. Bu tür hikâyelerde âşıklar rüyalarında bir pîrin elinden içtikleri içki ile şair olur veya kendilerine gösterilen bir güzele vurulurlar. Gördükleri bu rüyayı kimseye söylemeden aradıklarını bulmak için diyar diyar dolaşır, bazan da aynı şekilde âşık olan şairler tarafından imtihana tâbi tutulurlar. Âşıklara rüyada sunulan içkiye bâde, bu yolla şiir söyleyen âşıklara da bâdeli âşık denir (bk. ÂŞIK).

BİBLİYOGRAFYA :

Ca'fer Seccâdi, *Ferheng*, "bâde" md.; Pakalın, I, 144-145; Banarlı, *RTET*, I, 627; Levend, *Türk Edebiyatı Tarihi*, I, 160-161; a.mlf., *Divan Edebiyatı*, s. 323-325.

İRFAN GÜNDÜZ

BADGER, George Percy

(1815-1888)

İngiliz müsteşrik.

Londra'nın kuzeydoğusundaki Chelmsford'da doğdu. Ailesi, çocukluğu ve yetişme tarzı hakkında yeterli bilgi yoktur. İngiliz ordusunda çavuş olan babası, muhtemelen görevle gittiği Malta'da öldüğünde Badger on dokuz yaşındaydı. Burada sıkıntı içinde ve kayda değer bir resmî eğitim almadan yetişti. Yabancı dil öğrenmeye karşı büyük bir kabiliyeti olduğundan kısa zamanda Malta dilini ve halk Arapça'sının mahallî bir lehçesi olan bu dile hâkimiyeti sayesinde diğer Ortadoğu lehçelerini öğrendi.

1835-1836'da gerçekleştirdiği ilk Ortadoğu ziyareti çerçevesinde gittiği Beyrut'ta Arapça çalışmasını devam ettirdi. Malta'ya dönüşünde katıldığı Anglikan Kilisesi Misyonerlik Teşkilâtı'nın (Anglican Church Missionary Society) Valletta'daki yayınevinin Arapça bölümünde mütercim ve matbaacı olarak eğitim gördü. Burada, aralarında modern Arap dili ve edebiyatının öncülerinden olan Lüb-nanlı meşhur yazar Fâris eş-Şidyâk'ın da bulunduğu ilim adamları ve gezici vâizlerden müteşekkil bir gruba katıldı. Badger, özellikle Fâris eş-Şidyâk'tan, başta sözlüğünün hazırlanmasında olmak üzere çok faydalandı.

1841'de Malta'dan ayrılarak rahiplik yapmak üzere İngiltere'ye gittiyse de 1842-1862 yılları arasındaki dönemin

büyük bir kısmını çeşitli görevlerle yine Ortadoğu'da geçirdi. Kuzey Irak'taki Nestûrî Kilisesi'ne yaptığı ziyaretin izlenimlerini dile getiren eserini 1852'de yayımladı (*The Nestorians and their Rituals*).

1845'te tayin edildiği Bombay Piskoposluğu'na bağlı papazlık görevini 1862'ye kadar sürdürdü. Vaktinin çoğunu geçirdiği Aden'de, 1854'ten itibaren de mahallî İngiliz idaresinin Güney Yemen'deki Arap kabileleriyle olan ilişkilerinde takip edeceği diplomatik ve politik yaklaşımın belirlenmesinde önemli bir rol üstlendi. Buradaki yetkililerden büyük bir saygı gören Badger, bunların başında gelen Sir James Outram tarafından Arabistan ve Hûzistan'a karşı düzenlenen bir askerî sefere dahil edildi.

1860'ta Uman'a gönderilen komisyondan görev aldı. Bu görevi sırasında kendisine Uman Sultanı Seyyid Süveynî tarafından, Humeyd b. Muhammed b. Rûzeyk'in (ö. 1274/1857), 661-1856 yılları arası Uman tarihi üzerine hazırladığı *el-Fet-hu'l-mübîn fi sîreti's-sâdeti'l-Bû Sa'î-diyyîn* adlı eserinin bir yazma nüshası hediye edildi. Badger İngilizce'ye çevirdiği bu eseri uzun bir mukaddime, dipnotlar ve bazı eklerle 1870'e kadar getirerek *History of the Imams and Seyyids of Oman* adıyla yayımladı (London 1871; New York 1963). Sonraki araştırmalarda bu neşrin eserin eksik bir nüshasına dayandığı ve bazı tercüme yanlışları ihtiva ettiği belirtilmişse de Badger'in yaptığı açıklamalar ve ilâvelerle bu kaynağın değerini oldukça arttırdığı kabul edilmektedir.

Badger Mısır'da ziyaretçi görünümünde geçirdiği 1861-1862 kışı boyunca, bölgedeki muhtemel savaşları planlayan eski dostu General Outram için, ülkedeki askerî istihkâmlarla o sıralarda inşa halinde olan Süveyş Kanalı hakkında istihbarat çalışmaları yaptı; istihbaratçılara gerekli bütün incelikleri içeren çeşitli raporlar hazırladı.

1872 ve 1878'de Zengibar'a gönderilen diplomatik misyonlarda bulundu. Bu iki seyahat dışında ömrünün 1862-1888 arasındaki son yirmi altı yılını ilmî araştırmalarla geçirdi. Bu çalışmalarının en önemlisi *An English-Arabic Lexicon/Kitâbü'z-Zaḥîretü'l-İlmiyye fi'l-luḡateyni'l-İnkilâziyye ve'l-'Arabîyye* (London 1298/1881; Harvard 1898; Beyrut 1967, 1968, 1980) adlı sözlük olup İngilizce kelime ve deyimlerin klasik Arapça-